

IVO TROŠT:

Volk in jazbec.

olk in jazbec sta šla levu čestitat za rojstni dan. Kakor se spodobi, sta nesla s seboj primerna darila: jazbec je vzel mladega zajčka v znak svoje skromnosti, volk je vlekkel kar celo — ukradeno seveda — volovsko pleče. Zaničljivo je zbadal volk zaradi tega svojega tovariša: »Ti se pa res postaviš vpricho leva s takole malenkostjo! Poglej, kako sem se obložil jaz! Za veliko vezilo pričakujem veliko ljubezni ali vsaj krajeve prizanesljivosti. Kaj meniš doseči z malenkostjo? Nič ali pa še manj!«

»E, volk, zviti si, požrešen in zavidljiv obenem, a v besedi velik poštenjak, da bi odklonil nagrado, ki jo meni odloči lev za malenkost. V resnici bi mu pa najrajši ukradel danes darovano pleče ali celo dve, ko bi bila priložnost,« pravi jazbec.

»Kakršen si sam, tako misliš o drugih, sosed.«

Jazbec je imel za to sumnjo že pripravljeno nagrado, ko se oglasi iz goščave lev: »Koga pa že zopet opravljata, možaka?« Ležal je v grmovju blizu svoje jame in se jezil na mešice, ki so mu silile v oči. Volk si je bil svest levove pohvale, pa se je oglašil prvi: »Nikogar ne opravljava, kralj! Samo jazbec toži, da težko nosi zajčka mladiča. Tako majhen junak! Komu naj se s tem prikupi? A glej mene! Kar pot me obliva, tako me zdeluje težko vezilo. Zdravstvuj, kralj!«

Tudi jazbec zamrmra poleg zajčka v spoštljivi oddaljenosti: »Zdravstvuj, kralj!«

»Lepo, lepo je, možaka, da se me spominjata ob rojstnem dnevu. Gospodar sem vama in veselijo me znaki vajine pokorščine.«

Za volkom pricaplja jazbec pred leva in položi zajčka na tla: »To malo vezilce v znak mojega spoštovanja. Hotel sem zajčka pojesti za zajtrk, pa mi je srce danes velelo k tebi, gospodar, ko praznuješ tako slavje.«

Lev pomigne z brki, potegne zajčka v šapo k sebi in ga ogleduje. V tem času odloži tudi volk svoje darilo. Pozdravnega govora se ni niti spomnil, le nekaj jazbečevih besed mu je ostalo v ušesih. Misli si je: kaj govor, kaj pozdrav — to so le besede; šele pleče nekaj zaleže, gotovo pa več nego sto mladih zajčkov. Pa začne: »To malo vezilce v znak spoštovanja. Hotel sem zajčka pojesti za zajtrk, pa mi je srce velelo k tebi danes, ko sem tako težko nosil, gospodar.«

»Kar še naprej nesí — tamle v moje stanovanje, pa žvižgaj po poti in se kmalu vrni, zakaj če si že zjutraj misliš jazbecu pojesti meni namenjenega zajčka, mi sedaj zdelan in sestradan požreš lahko celo pleče.«

Volk se nekaj opravičuje, da se mu je zareklo, a lev mu veli, naj gre še po zadnjo četrto vola, kjer je ukradel pleče. »Danes imam mnogo gostov. Le hiti!«

Volk žalostno prižvižga iz levje jame in še bolj žalostno, odide, ko ve, da je mesar prodal že obe četrti in ostalo pleče, za ukradeno pleče ga pa čaka za hišnim oglom s puško in hlapec s kolom.

Jazbec je kralja branil mešic, ki so ga nadlegovale, ko je užival zajčka in pleče, potem se je vrnil na svoj dom. Malone pred jazbino ga je čakal volk in vprašal: »Ali si bil tudi povabljen?«

»Sem bil in nisem bil, kaj vem?«

»No prav! Narobe svet. Dosti res nisi zaslužil. A tega si nisem mislil, da pri gospodi zaležejo tudi same besede.«

»Ako je v njih kaj srčne dobrote,« de jazbec pomirljivo. Volk je bil drugačnih misli: »Srčno dobroto, hm, pa jo ugrizni, če moreš!«

»Kolikor ti darovano pleče,« ugovarja jazbec že na hišnem pragu in hiti domačim pripovedovat, kako se mu je godilo v posetih pri levu.

Mrazek.

Mrazek je pokukal v izbo:

*»Oj, Marička, dober dan!
Veš, prišel sem ti povedat,
da je solnček res bolan.*

*Zdaj bom jaz, Marička moja,
hodil k tebi vasovat,
roč ledenih v dar ti nosil,
ker močno imam te rad!«*

*Nič Marička ni dejala;
mamica je naskrivaj
zakurila peč in mrazek
zbežal v sebe je nazaj!*

Mirko Kunčič.

Pastirička in Janezek.

*»Kam pa, kam, gospodek?«
vprašala je ptička.
»V šolo pot me vodi,
ljuba pastirička.««*

*»Ali znaš vse dobro?
Mršiš si obrvi...«
»Kaj me nadleguješ?
Znaš, da jaz sem prvi!««*

*»Mislim si, da prvi,
toda med lenuhil
Taki učenjaki
so navadno gluhi.«*

Albin Čebular.

